

พระเจ้าผู้ประทาน ร่างศักดิ์สิทธิ์

ชายหนุ่มถึงกลัองสำหรับมองในความมืดลงมาสวมอีกครั้ง
สายตาดึงประกายชัดถึงภาพของคนร้ายทั้งสอง ในเสี้ยวหนึ่งของความ
คิด Mr. R นึกว่าตนเองยิ่งพลาด แต่รอยเลือดที่สาตกระจายบนพื้น
กับรูกระสุนที่ทะลวงขมับและหน้าผากของพวกมันจนเป็นรูกลวงบอก
ว่าเขาไม่ได้พลาด แต่พวกมันต่างหากที่ผิดปกตินมนุษย์!

Mr. R ไม่ได้แตกตื่นจนลนลาน เพียงแต่ความสงสัยทำให้เขา
ชะงักการเคลื่อนไหวไปชั่วขณะ ชายหนุ่มหมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากับ
พวกมัน บัดความสงสัยถึงสาเหตุที่พวกมันไม่ตายทิ้งไป ยกปืนพกในมือ
ขึ้นเล็งในระดับสายตาด้วยท่วงท่าที่คิดว่าสามารถยิงได้แม่นยำที่สุด

“ท่าทางพระเจ้าของพวกแกคงรังเกียจแล้วละมัง ถึงส่งกลับลง
มาใหม่”

จุดเลเซอร์สีแดงสว่างขึ้นบนศีรษะของคนร้ายที่อยู่ใกล้สุด

ฟุบ ! เสียงแรงอัดอากาศจากกระบอกเก็บเสียงปลายปืนดังขึ้น คราวนี้ Mr. R เห็นชัดถนัดตาว่าส่วนศีรษะของมันเป็นระเบิด หยาดเลือดพุ่งกระจายขึ้นอีกครั้ง แต่ร่างของมันกลับไม่ยอมล้มลง !

“อะไรนักหนาเนีย !” เขาแค้นเสียงคำราม กระชับปืนในมือแน่นกว่าเดิม รวบน้ำสงกระสุนชุดใหญ่เข้าใส่คนร้าย กระสุนทุกนัดที่ Mr. R ยังออกไปทะลวงเข้าใส่ส่วนศีรษะของคนร้ายอย่างแม่นยำ เท่าที่นับไม่ต่ำกว่าเจ็ดนัด ศีรษะของมันสั่นสะบัดรุนแรง เลือดทะลักไหลชโลมใบหน้า ที่เต็มไปด้วยแผลถูกกระสุนเจาะทะลุเหวอะหวะ ทว่าร่างของมันก็ยังไม่ล้มลง มันผีนคลื่อนที่เข้าหา Mr. R ในลักษณะคืบคลานโซซัดโซเซ ขาทั้งสองข้างป้ายสะบัดไขว้ไปมาแทบจะล้มลง ทำให้เลือดที่ไหลออกมาจากศีรษะหยดลงพื้นลากไปเป็นทางยาว รวกับว่ามีเพียงคำสั่งเดียวในสมองคือการ ‘เคลื่อนที่เข้าใกล้’

Mr. R ได้แต่ถือปืนค้างอยู่อย่างนั้น รู้ได้ทันทีว่าลูกตะกั่วไม่มีประโยชน์อีกต่อไป ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยพบเจอพวกผิวดำติดอาวุธที่ใกล้เคียงความเป็นอมตะหรือสามารถฟื้นฟูสภาพร่างกายจากการบาดเจ็บได้อย่างรวดเร็ว แต่ไอ้ร่างโซกเลือดที่กำลังเคลื่อนที่เข้ามามาหาเขาตอนนี้อยู่นอกเหนือจากพวกที่เคยพบเจอมาก่อน

มันไม่สามารถฟื้นฟูอาการบาดเจ็บหรือมีร่างกายที่ทนทานต่อการโจมตีจนไม่สามารถสร้างความเสียหายได้ก็จริง แต่ถึงแม้เลือดทะลักออกมารวกับท่อน้ำแตก แผลกระสุนก็เห็นอยู่คาตา แต่มันกลับไม่ตาย !!

สภาพร่างนำสยองของมันทำเอา Mr. R ถึงกับเบ้หน้าด้วยความ

ขย่ะแซยง ถึงแม้จะรู้สึกตัวเองใจแข็งสักแค่ไหน แต่ตอนนี้แทบไม่
อยากยอมรับว่าเขาเองเริ่มรู้สึก ‘กลัว’ ขึ้นมาแล้ว !

ในขณะที่ร่างของคนร้ายรายแรกที่โดนยิงจนชุ่มเลือดกำลังใกล้
เข้ามา คนร้ายรายที่สองก็ลุกขึ้นเดินตามมาติด ๆ Mr. R สูดลมหายใจ
ยาวก่อนจะพุ่งออกมาแรง ๆ เรียกสติ เรื่องความผิดปกติของพวกมัน
เขาต้องรายงานองค์กรให้ทราบแน่

แต่ตอนนี้คงต้องจัดการกับพวกมันทั้งคู่ก่อน ในเมื่อฆ่าไม่ตาย
ขอแค่ปัดไปให้พ้นทางก็สิ้นเรื่อง

Mr. R เก็บปืนพก สะบัดมือคว้าจับเอาเส้นลวดสีเงินวาวที่ปักไว้
ข้างลำตัวเหวี่ยงออก เส้นลวดที่ขดไว้คล้ายตัวกลางอากาศ เกิดเสียงดัง
หวีดหวิว ปลายลวดพุ่งเข้าใส่ข้อเท้าข้างขวาของร่างที่ชุ่มเลือด Mr. R กัดฟัน
จับด้ามลวดด้วยสองมือพร้อมกับเกร็งกล้ามเนื้อแขน ออกแรงกระชาก !

ร่างที่ชุ่มเลือดพลันล้มลงฟาดพื้น Mr. R สะบัดเส้นหมุนควงเป็น
วงเหวี่ยงร่างของคนร้ายไกลไปกับพื้นเป็นวงกลม

“ลงไปนอนเล่นข้างล่างก่อนก็แล้วกัน !!” ชายหนุ่มคำรามเสียง
เหี้ยม เหวี่ยงร่างที่ถูกรัดขาไปรอบ ๆ ตนเอง รวากับท่าทางของนักกีฬา
ขว้างจักร เขากะระยะด้วยสายตาเมื่อมั่นใจว่าสะสมแรงเหวี่ยงได้พอ
สมควร แล้วจึงปล่อยร่างที่ถูกรัดไว้จากการพันหนาแน่น ด้วยความ
แม่นยำ ร่างที่ถูกเหวี่ยงลอยคว้างไปกลางอากาศ ปะทะเข้ากับร่างของ
คนร้ายอีกคนที่ยืนอยู่จนลอยละลิว พวกมันทั้งคู่ปลิวไปยังขอบตึกด้าน
หนึ่งของชั้นดาดฟ้า ร่วงถลาลงจากตึกไป !

Mr. R ยกมือปาดเหงื่อพลางหอบหายใจ เขาก้าวเดินไปยังขอบ
ตึกด้านที่พวกมันทั้งคู่ร่วงลงไป ชายหนุ่มชะโงกหน้ามอง เห็นที่พื้น

คอนกรีตด้านล่างมีร่างของพวกมันนอนแน่นิ่งอยู่ ด้วยความสูงขนาดนี้ถึงพวกมันจะไม่ตายแต่ก็คงกลับมาเกะกะเขาไม่ได้อีก

Mr. R สะบัดแฉับวุ้นเก็บ เขาก็มองมองนาฬิกา ตัวเลขดิจิทัลบนหน้าปัดบอกว่าเขาเสียเวลากับพวกน่าขยะแขยงนี้ไปเกือบ ๆ สิบนาที

ขณะกำลังจะหมุนตัวกลับเพื่อเดินไปที่ประตูลงจากชั้นดาดฟ้า สัมผัสอันตรายของเขافلันร้องลั่นขึ้นมาอย่างไม่คาดฝัน ด้วยปฏิกิริยาตอบโต้ฉับไว Mr. R สะบัดมือซ้ายคว้าปืนพกออกมาจากข้างเอวพร้อมกับหันขวับไปด้านหลังตามที่สัญชาตญาณร้องเตือน

ภาพที่เห็นคือร่างในชุดดำพร้อมด้วยปืนกลมือร่างหนึ่ง กำลังย่องเข้ามาหาเขาจากด้านหลัง ร่างที่สวมชุดดำนั้นคงไม่รู้ว่าเป้าหมายของมันจะรู้ตัวเสียก่อนที่จะเข้าถึง ปืนกลในมือของมันจึงไม่ได้อยู่ในลักษณะพร้อมยิงเต็มที่ มันถึงกับผงะเมื่อเห็น Mr. R หันกลับมา

วินาทีนั้น Mr. R ไม่ได้สนว่ามันจะเป็นใครหรือตัวอะไรอีก ดวงตาของชายหนุ่มเบิกโพลงขึ้น นิ้วมือรับคำสั่งจากสมองไว้เท่ากับความคิดเขาลั่นกระสุนเข้าไปร่างของมันสองนัดซ้อน กระสุนที่ถูกยิงออกไปพุ่งเข้าไปส่วบริเวณลำตัวของมันติดร่างล้มลง Mr. R รู้ได้ทันทีว่ากระสุนเพียงสองนัดนั้นอาจจะไม่สามารถปลิดชีพได้เด็ดขาด

เขาก้าวออกมาจากขอบตึก คิดจะไปยิงซ้ำเข้าไปส่วศีรษะของมัน แต่ก็ได้แค่คิด...

ชายหนุ่มถึงกับต้องชะงักการเคลื่อนไหว เมื่อพบว่าบนร่างของตนปรากฏจุดเลเซอร์สีแดงขึ้นอีกสี่จุด! ร่างชุดดำในเครื่องแบบลักษณะเดียวกับคนที่เขาเพิ่งยิงล้มลงไป ค่อย ๆ โผล่ออกมาจากความมืด ปืนกลในมือของพวกมันทุกคนอยู่ในลักษณะพร้อมยิง กำลังเล็งมายังร่าง

ของชายหนุ่ม !

ด้านนอกรั้วโรงเรียน

ห้องฟ้าเบื่อบนมิดสนิทแล้ว มีมิติเหมือนสถานการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ ดำรวจยังได้แต่เพียงตรึงกำลังรักษาสถานการณ์ไว้ ปล่อยให้เวลาล่วงเลยไปโดยไม่สามารถเคลื่อนไหวดำเนินการใด ๆ ต่อไป ได้แต่ทนรับแรงกดดันจากกลุ่มผู้ปกครองและกองทัพนักข่าว

ตำรวจรู้ดีว่าพวกเขากำลังเผชิญกับเหตุการณ์ที่ละเอียดอ่อนและล่อแหลม หลาย ๆ ปัจจัยทำให้การเจรจาต่อรองกลายเป็นเรื่องไม่สมควรกระทำ ขั้นตอนทางจิตวิทยาถูกเก็บเข้ากรุ คนร้ายกลุ่มนี้เป็นเหมือนเชื้อไฟที่สามารถจุดปะทุได้ทุกเมื่อ การสู้มเสี่ยงเจรจาต่อรองจึงเป็นเรื่องอันตราย เพราะพวกมันไม่ได้ประกาศเจตนาชัดเจน มีเพียงคำประกาศสรรเสริญนำชนลูกต่อพระเจ้าของพวกมัน ซึ่งทำเอาคนที่ได้ฟังกระอักกระอ่วน มืดแปดด้านไม่สามารถคาดเดาพฤติกรรมออก

คนที่หัวเสียที่สุดย่อมเป็นนายตำรวจผู้ทรงอำนาจ...

ร่างใหญ่เดินกลับไปกลับมาอยู่ในบริเวณที่ปิดล้อมจนพื้นปูนแทบสีกกร่อน พร้อม ๆ กับเสียงพ่นลมหายใจแรง ๆ รวากับวัฏกระหิงดังออกมาเป็นระยะ ดูเหมือนแรงกดดันจากหลาย ๆ ด้านจะทำให้เส้นอารมณ์ของเขากร่อนบางแทบจะขาดสะบั้นอยู่รอมร่อ เป็นเวลาเกือบจะหนึ่งชั่วโมงที่เขาต้องรับโทรศัพท์นับสิบสายที่โทรเข้ามาสอบถามความเป็นไปของเหตุการณ์ในเบื้องต้น และเป็นหนึ่งในหลาย ๆ เหตุผลที่เร่งให้เส้นอารมณ์ขาดเร็วขึ้น ไม่รวมถึงเรื่องที่มีการเรียกประชุมแผนงานหารือรับมือสถานการณ์ซึ่งเป็นไปอย่างตะกุกตะกัก

“อีกแล้วอะ !!” นายตำรวจใหญ่คำรามใส่โทรศัพท์มือถือที่ส่งเสียงร้องอยู่ในมือตนเอง ถลึงตามองมันราวกับอยากจะจับโยนไปให้พ้นหูพ้นตา แต่แล้วท่าที่เกรี้ยวกราดก็สลายไป เมื่อเห็นเบอร์โทรศัพท์ที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอแสดงผลของเครื่อง

“ครับ” เขาคดโทรศัพท์รับก่อนจะพูดตอบไปด้วยน้ำเสียงเรียบสงบ ทั้งกรกฎและมาโนชต่างเฝ้าดูเจ้านายของตนด้วยท่าทางสงสัย เพราะน้อยครั้งนักที่คนมีนิสัยไม่ยอมใครอย่างเขาจะระงับอารมณ์ได้รวดเร็ว อีกทั้งยังเดินออกห่างจากกลุ่มตำรวจที่กำลังประชุมแผนงานกันอยู่ แสดงว่าไม่ต้องการให้คนอื่นรับรู้บทสนทนาของตน

อีกไม่กี่นาทีให้หลัง นายตำรวจผู้ทรงอำนาจก็เดินกลับเข้ามาในกลุ่มตำรวจที่กำลังประชุมแผนงานด้วยสีหน้าที่สงบแต่แฝงไปด้วยความไม่พอใจจนผิดสังเกต

“ก่อนอื่นผมมีเรื่องจะแจ้งให้พวกคุณทราบ...” เขาพูดพร้อมกับกวาดตามองไปรอบ ๆ ดึงดูดความสนใจจากนายตำรวจทั้งหลายให้มองมายังเขาเป็นจุดเดียว

“ระงับแผนติดต่อหน่วยคอมมานโด เปลี่ยนเป็นขอกำลังตำรวจจากสำนักงานใกล้เคียงเข้ามาตรึงกำลังในพื้นที่เพิ่ม” คำสั่งใหม่ทำเอาทุกคนมองหน้ากันด้วยความสงสัย แทบไม่เชื่อหูตนเอง เพราะก่อนหน้านี้เจ้านายของพวกเขายังกระพือกระเฟียดจะหาทางจู่โจมเสียให้ได้ แต่จู่ ๆ กลับมาออกคำสั่งให้ตรึงกำลังเฉย ๆ ทำให้ทุกคนมีคำถามเดียวกันเกิดขึ้นในใจแต่ไม่กล้าเอ่ยถาม จะยกเว้นก็แต่...

“ทำไมล่ะครับ” เป็นมาโนชที่กล้าพอจะเอ่ยถาม

สายตาคมกริบของนายตำรวจผู้ทรงอำนาจมองมายังชายหนุ่ม

ดูเจ็ยวัจ้องจับเหยื่อ ทำเอาคนอื่นที่รอฟังคำตอบถึงกับกลั้นหายใจ...

นายตำรวจสูงวัยถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็นสงบนิ่ง

“ตอนนี้เบื่องบนส่งหน่วยอื่นเข้าไปแล้ว เป็นหน่วยที่ผมคิดว่าพวกคุณคงจะไม่รู้จัก เพราะไม่อยู่ในสารบบใด ๆ เลย เป็นหน่วยที่ผมเองยังรู้จักแต่เพียงชื่อ พวกเบื่องบนเรียกหน่วยนี้ว่า G.S.A ดังนั้น...ในตอนนั้นหน้าที่ของพวกเราจึงมีเพียงควบคุมสถานการณ์เอาไว้ ไม่ต้องถามอะไรอีก เพราะผมก็ไม่ได้รู้อะไรมากไปกว่าพวกคุณ” พูดจบก็หันหลังเดินไป ทั้งความสงสัยไว้พร้อมกับเสียงพึมพำจากนายตำรวจทั้งหลายที่ต่างหารือกัน

“G.S.A” มาโนชเอ่ยทวนชื่อนี้เบา ๆ พร้อมกับหันไปมองหน้ากรรมเหมือนจะขอความเห็น แต่อีกฝ่ายก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าส่ายหน้าอย่างอัปจนปัญญา

Mr. R ที่ถูกตรึงไว้กับที่เริ่มกวาดตามองศัตรูอย่างพินิช-พิเคราะห์ เท่าที่ชายหนุ่มเห็นพวกมันมีกันทั้งหมดห้าคน เขาเริ่มวิเคราะห์ถึงองค์ประกอบอื่น ๆ พวกมันใส่เครื่องแบบสีดำ สวมหมวกและปิดบังใบหน้าคล้ายกับหน่วยคอมมานโด หรือไม่ว่าพวกหน่วยจู่โจมอื่นๆ

แต่บนเครื่องแบบไม่มีตราประจำหน่วย และสวมเกราะอ่อนกันกระสุน แต่ที่น่าสงสัยคืออาวุธในมือของพวกมัน ถึง Mr. R จะไม่ได้ใช้ปืนเป็นอาวุธหลัก อย่างน้อยเขาก็มั่นใจว่ามีความรู้เรื่องอาวุธปืนในเชิงลึกพอสมควร Mr. R รู้จักปืนรุ่นที่พวกมันถืออยู่ และรู้ด้วยว่าหน่วยจู่โจมต่างๆ ในประเทศนี้ไม่ได้ใช้อาวุธรุ่นนี้ เพราะเป็นอาวุธที่ทันสมัยและมี

ราคาแพง นั่นแสดงให้เห็นว่าพวกมันต้องมีความพิเศษมากกว่าหน่วย
จุใจม่อื่นๆ

Mr. R รู้ตัวดีว่าตอนนี้ต้องทำยังไง ในสภาพถูกล้อมกรอบจ่อเล็ง
ด้วยปืนสี่กระบอกในระยะเผาขน ความคิดที่จะต่อต้านคงไม่เหมาะ
เท่าไร ชายหนุ่มค่อยๆ ลดปืนพกในมือลง แสดงท่าทางยอมจำนน
ร่างในชุดดำที่ถูกยิงล้มลงไปค่อยๆ ลุกขึ้น มันคลำไปบริเวณหน้าอก

Mr. R คิดไม่ผิด กระสุนทั้งสองนัดของเขาไม่ได้ทะลุลงเข้าไปใน
ร่างมัน แต่ติดอยู่บนเสื้อเกราะกันกระสุน

ร่างในชุดดำหนึ่งในสี่คนที่กำลังเล็งปืนใส่ Mr. R เดินออกมาข้างหน้า มันเตะปืนพกของชายหนุ่มที่วางไว้บนพื้นไกลออกไปในระยะที่
คิดว่าเขาเอื้อมไม่ถึง วินาทีนั้นในสมองของ Mr. R ที่กำลังวิเคราะห์
สถานการณ์ ปรากฏความคิดสายหนึ่งผุดขึ้นมา จากท่าทางของพวก
มันทั้งห้าคนที่ดูระแวงระวังตัวเขาจนผิดปกติสังเกต เหมือนไม่ต้องการเข้า
ใกล้เขาในระยะประชิด ทำให้ Mr. R จับสังเกตอะไรบางอย่างได้ หาก
คิดตามหลักความเป็นจริง ตอนนี้เขาแทบจะไม่มีทางป้องกันตัว ซ้ำยัง
ถูกล็งด้วยปืนถึงสี่กระบอก คงไม่แปลกถ้าหากพวกมันคนใดคนหนึ่ง
ในกลุ่มจะตรงเข้ามาประชิดตัวเขาและคันตัวหรือใช้กำลังบังคับให้เขา
อยู่ในสภาพที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบกว่านี้ แต่พวกมันก็ไม่ทำ... เอาแต่ใช้
ปืนเล็งบังคับไม่ให้เขาเคลื่อนไหวในระยะห่าง คิดได้อย่างเดียวว่าพวก
มันไม่ยอมเข้าใกล้เขา หมายความว่าพวกมันอาจจะรู้จักเขา และรู้ซึ่ง
ถึงพิษสงของเขาดี!

หากคาดเดาไม่ผิด เขาเองก็เคยเจอกับพวกมันมาแล้ว

ชายหนุ่มกวาดตามองพวกมันอย่างช้าๆ พร้อมกับเริ่มทบทวน

ความจำ สีหน้าท่าทางของเขาใจเย็นเหมือนไม่ได้เป็นฝ่ายเสียเปรียบ บนมุมปากของ Mr. R ปรากฏรอยยิ้มก่อนจะเอ่ยพูดออกมา

“เจอกันอีกแล้ว...G.S.A”

ประโยคทักทายของ Mr. R เหมือนพุ่มหินก้อนใหญ่ลงไปในน้ำ จนเกิดระลอกคลื่นแผ่กระจาย พวกมันมีปฏิกริยาทันที ถึงจะไม่ชัดเจน แต่สังเกตเห็นได้ไม่ยาก

เท่านี้ก็สามารถยืนยันข้อข้องใจของเขาได้อย่างชัดเจน เป็นพวกมันจริง ๆ คราวนี้ Mr. R ลอบสังเกตพวกมันอย่างละเอียด เท่าที่เขาจำได้...เมื่อครั้งภารกิจที่ฐานทดลองลับใต้โรงพยาบาล พวก G.S.A ก็มีทั้งหมดห้าคน ที่เป็นข้อสังเกตเด่นชัดก็คือ หนึ่งในนั้นเป็นผู้หญิง และมีผู้ชายร่างอ้วนใหญ่อยู่ด้วยอีกคน แต่ตอนนี้เท่าที่เขาคะเนด้วยสายตา ดูรูปลักษณะภายนอกผ่านขนาดของชุดที่พวกมันสวมใส่ พวกมันทั้งห้าคนมีรูปร่างใกล้เคียงกัน เป็นลักษณะของผู้ชายโครงร่างกำยำ ไม่มีคนที่รูปร่างบอบบางเป็นผู้หญิง และอ้วนใหญ่เหมือนครั้งก่อน

Mr. R คิดว่าพวกมันคงเป็นคนละหน่วยที่สังกัดองค์กรเดียวกัน แต่ข้อมูลและประสบการณ์ของหน่วยก่อนหน้านั้นที่เคยเผชิญกับเขามา ถูกบอกเล่าเพื่อเป็นข้อมูลให้แก่หน่วยอื่น ๆ มันถึงรู้จักเขาและไม่กล้าทำอะไรุ่มมาม

ตอนนี้สมาชิกหน่วยที่ถูก Mr. R ยิงล้มลงไปไซเซตรงกายลุกขึ้นยืนได้แล้ว มันเดินตรงเข้าหาเพื่อน ยืนหน้าเข้าไปใกล้ ท่าทางกำลังกระตือรือร้นบอกอะไรบางอย่าง Mr. R สัมผัสถึงลางร้ายได้ทันที ชายหนุ่มรู้สึกแน่นตึบขึ้นที่ลำคอ เขากลอกตามองพวกมันพร้อมกับพยายามเค้นสมองคิดหาทางออกจากสภาพอันตราย แต่ดูเหมือนโอกาสจะไม่เปิดให้

Mr. R มีเวลาคิดต่อ

พวกมันทุกคนกระจายตัวออกห่างจากกัน ขึ้นเป็นรูปแบบครึ่งวงกลมล้อมชายหนุ่มไว้ การขึ้นแบบนี้เท่ากับ Mr. R ถูกตัดโอกาสสรออดโดยสิ้นเชิง ด้านหน้าคือปืนห้ากระบอก ส่วนด้านหลังเป็นขอบตึกที่อยู่สูงจากพื้นหลายสิบเมตร นอกจากจะติดปีกบินหนีแล้ว คงไม่มีทางรอดอื่น!

ชายหนุ่มขบฟันแน่น ใบหน้าเกร็งเขม็ง ถึงเขาจะมีประสาทสัมผัสที่ฉับไวผิดมนุษย์ปกติ แต่คงไม่มีปัญญาหลบกระสุนจากปืนกลถึงห้ากระบอกที่ยิงใส่ในระยะเผาขนได้แน่

แก๊กรัก! เสียงปุมปรับวิธีการยิงของปืนกลดังก้องขึ้นในความมืด Mr. R รู้แน่แล้วว่าไม่กี่วินาทีต่อจากนี้เขาคงถูกรัวยิงไม่ยั้ง พวกมันประทัບปืนขึ้นเล็งในระดับสายตา จุดเลเซอร์ทั้งห้าส่องประทัບตามส่วนต่างๆ บนร่างกาย ที่หัวหนึ่งจุด และนอกนั้นอยู่ตามส่วนสำคัญที่ทำให้ถึงแก่ชีวิต!

Mr. R เบิกตาโพล่ง จ้องเขม็งไปยังพวกมันด้วยสายตาแหลมคมอาฆาต ใจที่สั่นรัวสูบฉีดเลือดร้อนระอุไปทั่วร่าง กล้ามเนื้อบีบรัดสั่นสะท้านไปทั้งตัว เขาไม่ยอมยกยอมแพ้ ไม่เคยคิดจะแพ้ เรื่องอันตรายนสาหัสมากกว่านี้เขายังเคยฟันฝ่ามาสำเร็จ แต่กลับต้องมาสิ้นท่าทำให้ไอ้หน่วยบ้านี้หรือ!?

ความคิดพลุ่งพล่านทำให้มือขวาของ Mr. R ค่อยๆ เอื้อมไปยังเส้นแส้ที่ข้างลำตัวอย่างช้าๆ เขาไม่ยอมยื่นเฉยให้มันถลุล่งเล่นฝ่ายเดียวแน่นอน ถึงต้องตาย อย่างน้อยก็ขอเพื่อนไปเที่ยวรอกด้วยกันสักคนก็ยังดี!

Mr. R ทุ่มสมาธิทั้งหมดเพ่งมองไปยังนิ้วมือที่สอดอยู่ในโกร่งไถปั่นของคนที่ยืนอยู่ใกล้สุด เขาจะยึดมันเป็นสัญญาณ เมื่อใดก็ตามที่ลั่นไกเขาจะตวัดแล้เข้าใส่มัน แรงปะทะจากลูกกระสุนคงดีดร่างของเขาส่งให้หงายหลังลงจากขอบตึก ตอนนั้น...เขาคิดจะใช้น้ำหนักตัวดึงร่างของมันให้ลอยละลิวลงมาด้วยกัน

Mr. R เฝ้ารอยยิ้มเหี้ยม ความคิดสุดท้ายคือภาวนาขอให้ตอนที่ถูกยิงจนพุนยังมีแรงเหลือลากมันลงมาด้วยกันก็พอ วินาทีตัดสินใจความเป็นความตายใกล้เข้ามา มือขวาค่อยๆ เอื้อมใกล้แล้เข้าไปทุกขณะ นิ้วของมันที่สอดอยู่ในโกร่งไถปั่นกำลังจะเหนียวไกแล้แล้ว

ปัง ปัง ปัง ปัง ปัง ปัง ปัง !!

เสียงปืนปะทุดังระรัว Mr. R เบิกตาโพล่ง ความสับสนตื่นตะลึงและหวาดกลัวพลุ่งขึ้นในสำนักพร้อมกันจนแยกไม่ออกว่าอย่างไรมากกว่า แต่ภาพที่ปรากฏขึ้นตรงหน้ากลับทำให้ปฏิกิริยาตอบกลับที่ต้งใจว่าจะทำไว้ตั้งแต่แรกของชายหนุ่มหยุดชะงัก ตอนนี้งร่างของพวกมันทั้งห้ากำลังส่ายสะบัด ท่ามกลางหยาดเลือดฟุ้งกระจาย !

ในห้วงคับขันที่ต้องวัดกันวินาทีต่อวินาที ชายหนุ่มเหลือบมองไปยังด้านซ้ายมือของตนเอง ความรู้สึกของเขาจำแนกได้ชัดเจนว่า ลูกกระสุนพุ่งมาจากทางนั้น หมายความว่าเรื่องนี้มิได้มีผู้มาใหม่สอดมือเข้ามายุ่ง !

สิ่งที่ Mr. R สัมผัสได้ในขั้นต่อมา คือความรู้สึกอันตรายที่คุกคามเข้าใส่ตนเอง ประสาทตอบรับในสมองสั่งการให้หาทางเอาตัวรอด ชายหนุ่มย่อตัวลงต่ำ มือขวาตวัดคว่ำเข้าที่แล้ Mr. R สะบัดแล้ออก ตวัดวัดร่างของสมาชิกหน่วยคนหนึ่งที่อยู่ใกล้สุดดึงกระชากเข้าหาตนเอง

จับตรึงร่างมันเอาไว้ เหยียงมันไปยังด้านซ้าย พร้อมกับย่อตัวลงต่ำไว้ มันเป็นโล่มนุษย์บังห่ากระสุน

Mr. R สัมผัสได้ชัดเจนว่าร่างสมาชิกหน่วยผู้โชคร้ายในมือของเขาสิ้นกระตุกรุนแรงจากห่ากระสุนที่สาดเข้าใส่ ถึงพวกมันจะสวมเกราะกันกระสุน แต่ก็คงไม่อาจต้านรับกระสุนจำนวนมากที่สาดเข้าใส่ไม่ยั้งแบบนี้ไหว อีกไม่กี่นาทีร่างของมันคงหมดสภาพ!

เสียงปืนดังสะท้อนอย่างต่อเนื่อง ร่างของศัตรูยังคงเป็นโล่มนุษย์ให้กับ Mr. R ได้อย่างดี พร้อมกันนั้นชายหนุ่มเริ่มเหลียวมองหาทางรอด โชคร้ายที่ดาตฟ้าของตึกส่วนใหญ่เป็นทึบโล่ง ไม่มีบริเวณที่เป็นมุมอับสำหรับหลบกระสุนได้อย่างปลอดภัย

สภาวะที่ไม่รู้ตำแหน่งโจมตีที่แน่นอนของศัตรูทำให้ Mr. R เหลือทางเลือกเอาตัวรอดไม่มาก เขาค่อย ๆ เคลื่อนตัวไปยังด้านขวาของตึก พร้อมกับโล่มนุษย์ หวังจะเข้าไปใกล้ประตูทางลงจากดาตฟ้าให้มากที่สุด

Mr. R เหลียวกลับไปมองด้านหลัง เขาพบว่าพวกมันทั้งสี่คนตอนนี้ลงไปนอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น แต่เสียงปืนก็ยังดังไม่หยุด แสดงว่าพวกศัตรูกลุ่มใหม่สามารถมองเห็นตำแหน่งของเขาได้อย่างชัดเจน มันจึงยังไม่หยุดยิง แต่ที่น่ากลัวกว่ากลับเป็นแรงปะทะจากลูกกระสุนที่ Mr. R รู้สึกผ่านร่างของโล่มนุษย์ในมือ แรงปะทะบ่งบอกถึงความแม่นยำในการยิงของพวกมัน จากแรงปะทะ Mr. R สัมผัสได้ว่าในกลุ่มกระสุนที่กวาดยิงสะเปะสะปะนั้น มีกระสุนปืนสำหรับซุ่มยิงจากกระยะไกลรวมอยู่ด้วย หมายความว่าหากเขาโผล่ร่างกายส่วนสำคัญออกไป แม้แต่นิดเดียว ย่อมถึงแก่ความตาย!

กระสุนที่ยังกวาดยิงมาไม่หยุด ทำให้ Mr. R หวาดวิตกว่า ไม่ช้า

ก็เร็วร่างของมันคงหมดสภาพ แล้วจะกลายเป็นเขาที่ตกเป็นเป้ากระสุนเสียเอง ในที่สุดความกลัวของ Mr. R ก็เป็นจริง กระสุนนัดหนึ่งเฉลผ่านขาของร่างที่เขาใช้เป็นโล่กำบัง เฉียดข้อเท้าซ้ายของเขาไป!

“อุ๊ป!” Mr. R คำราม ใบหน้าบิดเกร็งด้วยความเจ็บ

ร่างของ Mr. R เอียงเซหันทีจนเกือบจะล้มลง โชคดีที่คมกระสุนบาดเป็นแผลไม่ลึก ไม่อย่างนั้นเขาคงกลายเป็นเป้าหมาย แต่แรงปะทะของกระสุนก็ทำเอาข้อเท้าปวดชาจนทำให้เคลื่อนไหวลำบาก บวกกับการออกแรงแขนตลอดเวลาเพื่อพยุงตัวของผู้ชายที่มีน้ำหนักมากกว่า เจ็ดสิบห้ากิโล ยิ่งทำให้ Mr. R เคลื่อนที่ไปได้อย่างยากลำบาก Mr. R หันไปมองประตู เท่าที่คะแนนคงอยู่ไม่ไกลเกินสิบห้าเมตร แต่ในความรู้สึกสำหรับเขาแล้ว รวากับว่าอยู่ไกลออกไปหลายกิโลเมตร

“แค่ให้ถึงประตูก็พอ!” Mr. R บอกกับตัวเอง ปลุกกำลังใจ กัดฟันทนความเจ็บที่ข้อเท้า เกร็งกำลังแขนลากศพเข้าหาประตู

จู่ๆ เสียงปืนก็หยุดชะงัก กลายเป็นเสียงฝีเท้าดังขึ้นแทน ทำเอา Mr. R เบิกตาโหลง ศัตรูคงอ่านสถานการณ์ออกแล้ว มันจึงแบ่งกำลังส่วนหนึ่งให้เคลื่อนที่ประชิดตัวเขา เหตุการณ์ที่เป็นไปแบบนี้ยิ่งเลวร้ายกว่าคอยหลบกระสุนจากระยะไกล แต่ก็ทำให้รู้ได้ว่าพวกหน้าใหม่ที่สอดมือเข้ามาอยู่รายนี้มีมากกว่าสองคน

เหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้นแทบเข้ามาอย่างไม่คาดฝันในระยะเวลากระชั้นชิด ทำเอา Mr. R สับสนตั้งตัวไม่ติด ชายหนุ่มขบฟันแน่น ระบับอาการแตกตื่น ตั้งสติลำดับแผนการเพื่อดำเนินภารกิจ เขาตัดสินใจไม่ทิ้งร่างที่บังกระสุนเพราะรู้ว่ายังมีพวกมันที่คอยเล็งยิงจากระยะไกล

Mr. R ยืนนิ่ง... ตั้งสมาธิฟังแยกแยะเสียงฝีเท้าที่ดังใกล้เข้ามา

พยายามจับความเคลื่อนไหวและจำแนกจำนวนของศัตรู ด้วยประสาทการได้ยินที่เหนือกว่าระดับคนปกติ ใช้เวลาแค่ไม่กี่วินาที Mr. R ก็จำแนกได้ว่าเสียงฝีเท้าที่ดังใกล้เข้ามาเป็นของคนสองคน เมื่อฟังจากเสียงฝีเท้ากระแทกพื้นในที่มืดแสดงว่าต้องมีน้ำหนักตัวค่อนข้างมาก ทำให้คาดเดาได้ว่าพวกมันคงเป็นผู้ชาย Mr. R เหลียวมองไปยังประตูคาดคำนวณจากระยะห่าง เมื่อพบว่าตรงจุดที่ยืนอยู่ใกล้ประตูยังค่อนข้างไกล จึงทิ้งความคิดที่จะเสียงกระโจนเข้าหาประตู เนื่องจากมีโอกาสนหลบรอดคมกระสุนจากมือซุ่มยิงได้ยาก

เสียงฝีเท้าที่เร่งร่อนยิ่งดังใกล้เข้ามาทุกขณะ บีบบังคับให้ต้องตัดสินใจ วินาทีนั้นสมองที่สับสนประมวลผลออกมาอย่างเดียวว่า จำเป็นต้องเสียงปะทะ !

ใบหน้าของ Mr. R เกร็งเซ็ง เขายืนสงบ มุ่งสมาธิทั้งหมดทุ่มไปกับการฟัง ไม่กี่วินาทีให้หลังแผนการได้กลับในสมองเริ่มผุดตามขึ้นมาเป็นลำดับ ชายหนุ่มตัดสินใจใช้เพียง ‘เสียง’ เป็นตัวชี้วัดสำหรับการปะทะในครั้งนี้

ประสาทหูที่รับฟังอย่างละเอียดแยกแยะตลอดมาบอก Mr. R ว่าเป้าหมายเริ่มเคลื่อนเข้าใกล้เข้ามามากแล้ว เท้าที่ฟังคงไม่ห่างจากระยะสิบเมตร เสียงฝีเท้าของพวกมันค่อย ๆ แผ่วสงบ แต่ยังไม่ถึงกับชะงักขาด เขาเดาได้ทันทีว่าพวกมันกำลังใช้วิธีย่องเข้าหา แต่เมื่อ Mr. R ทุ่มสมาธิไปยังประสาทการรับรู้ด้วยเสียงถึงขีดสุด เพียงแค่เสียงรองเท้ากระทบพื้นเบา ๆ ก็ไม่อาจหลุดรอดการรับรู้ของเขาไปได้ ชายหนุ่มรวบมือขวากำแล้วไวแน่น หยั่งคะเนด้วยการนับถอยหลังในใจตามระยะของเสียงฝีเท้าที่ใกล้เข้ามา

แน่นอนว่าเขาไม่รู้ถึงรูปพรรณสัณฐาน รูปร่าง หรืออาวุธที่พวกมันใช้ แต่อย่างน้อยก็คำนวณไว้อย่างดีแล้วว่า การตอบโต้แบบไม่คาดฝันครั้งนี้ ต้องสร้างความแตกตื่นให้พวกมัน อย่างน้อยขอแค่เพียงพอต่อการเปิดช่องว่างให้เขาหลบหนี

ในที่สุดพวกมันก็เข้ามาอยู่ในระยะที่ Mr. R ประมาณไว้ ตอนนี้อยู่ในลักษณะท่าทางกึ่งนั่งกึ่งยืน เพื่อให้ส่วนศีรษะของตนเองหลบพ้นจากวิถีกระสุน ชายหนุ่มพลิกข้อมือเกร็งกำลังแขนเอื้อมมือฟาดตัวแล้วสี่เงินออกไปยังด้านข้างลำตัวของศพที่ใช้เป็นโล่บังกระสุน แล้วเงินกรีดอากาศดัง ‘ซวบ!’ ปลายแส้ฟาดเข้าใส่ไปยังบริเวณที่เกิดเสียงฝีเท้า มีเสียงปะทะดังฉาดใหญ่ตามมาด้วยเสียงร้องอย่างเจ็บปวด Mr. R คำนวณได้ถูกต้อง แส้ฟาดถูกเป้าหมายได้อย่างแม่นยำ!

จากแรงสั่นสะเทือนที่ส่งมาตามปลายแส้ ทำให้ Mr. R รู้ว่าแส้คงฟาดถูกส่วนขาหรือไม้เท้าของพวกมัน แทบจะในทันทีหลังจากแส้ฟาดถูกเป้าหมาย มีเสียงป็นดังขึ้นอีกหนึ่งนัด กระสุนเจาะเข้าใส่ศพที่ Mr. R ใช้เป็นโล่จนสันกระเทือนรุนแรง แสดงว่าเป็นกระสุนจากมือซุ่มยิง

Mr. R รู้ได้ทันทีว่าตนเองคิดถูกที่อาศัยเสียงเป็นตัวชี้เป้าหมาย ฝ่ายตรงข้ามส่งคนเข้ามาประชิด เพราะต้องการบีบเขาให้ถอยลง จนต้องรีบผลุนผลันออกไปปะทะและทำให้ตกเป็นเป้าของมือซุ่มยิงในที่สุด

Mr. R กระชากแส้รวบตัวดกกลับมา เห็นที่ปลายแส้โคลงไปด้วยหยาดเลือด รู้ได้ทันทีว่าคงสร้างบาดแผลให้กับมันพอสมควร แสดงว่าการโจมตีได้ผล ทำเอาเสียงฝีเท้าชะงักขาดไป

พวกมันหยุดเคลื่อนที่คุกคามเข้าประชิดตามที่คาดไว้ แต่ก็คงหยุดไปเพียงไม่กี่อึดใจ ชายหนุ่มรู้แน่ๆว่าพวกมันต้องหาทางมาเล่นงาน

เขายัง Mr. R ยังทุ่มสมาริทั้งหมดไปยังประสาทสัมผัสด้านการฟัง
พร้อมทั้งเคลื่อนที่เข้าหาประตูอย่างระแวดระวัง พยายามใช้เวลาที่พวก
มันหยุดชะงัก เข้าใกล้ประตูให้ได้มากที่สุด

Mr. R คัดเอาไว้ไม่ผิด เขาได้ยินเสียงพวกมันขยับปีเท้าอีก แต่คราวนี้แผ่วเบาฟังดูเหมือนเพียงเสียงรองเท้าครูดไปกับพื้น มันแผ่วเบาจนไม่น่าจะใช้การขยับร่างกายให้เคลื่อนไหวที่

หลังจากนั้นเสียงก็ชะงักขาด วินาทีต่อมาเป็นเสียงแหลมสูง คล้ายเสียงโลหะกระทบกัน ประสาทสัมผัสด้านการรับฟังที่ไวผิดปกติบอก Mr. R ต่อว่า คล้ายกับมีวัตถุลอยคว้างฝ่าอากาศมาหาตนเอง เขาไม่ต้องคิดให้เมื่อยสมองคำตอบก็ร่วงลงมาตรงหน้า

เสียงโลหะกระทบพื้นดังขึ้น ภาพที่เห็นทำเอาหัวลมหายใจของ Mr. R ชะงักขาด เมื่อพบว่าระเบิดมือลูกหนึ่งกำลังกลิ้งอยู่แทบเท้า!

